

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Danielou Břízovou Ratajovou, LL.M. ve věci

žalobců:

A. P. E. [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
B. M. E. [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted]
C. M. E. [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
D. R. E. [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Buluškem
sídlem T.G.Masaryka 256/40, 290 01 Poděbrady

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

pro zaplacení 1 449 148 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobce A., B., C, a D. společně a nerozdílně domáhali zaplacení částky 119 911 Kč, se zamítá.
- II. Žaloba, jíž se každý z žalobců domáhal zaplacení částky 200 000 Kč, se zamítá.
- III. Žaloba, jíž se každý z žalobců domáhal zaplacení částky 51 669 Kč, se zamítá.
- IV. Žaloba, jíž se žalobce D. domáhal zaplacení částky 677 568 Kč, se zamítá.

- V. Žaloba, již se žalobce A. domáhal zaplacení částky 300 000 Kč, se zamítá.
- VI. Žaloba, již se žalobkyně B. domáhala zaplacení částky 100 000 Kč, se zamítá.
- VII. Žalobci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou, doručenou soudu dne 26. 2. 2018 se žalobci domáhali zaplacení částky ve výši 119 911 Kč coby náhrady škody odpovídající nákladům vynaloženým na obhajobu. Dále se každý z žalobců domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 251 669 Kč, dále se žalobce D. (R. [REDACTED] E. [REDACTED]) domáhal náhrady škody ve výši 677 568 Kč, žalobce A. (P. [REDACTED] E. [REDACTED]) požadoval zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč a žalobkyně B. (M. [REDACTED] E. [REDACTED]) požadovala odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč. Žalobci v žalobě uvedli, že proti nim bylo usnesením Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha III., Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, č.j. [REDACTED] ze dne 26. 9. 2014 zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu poškození věřitele dle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství. Úkony předmětného trestního řízení však byly zahájeny již dne 5. 6. 2013, kdy policie vydala záznam o zahájení úkonu trestního řízení. Následně dne 27. 1. 2014 došlo k zahájení dalšího úkonu trestního řízení (č.j. [REDACTED] Úředním záznamem ze dne 22. 4. 2014 došlo ke spojení obou trestních věcí. Dne 18. 2. 2015 byla Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 9 podána u Obvodního soudu pro Prahu 9 obžaloba směřující proti všem žalobcům a řízení bylo nadále vedeno pod sp. zn. [REDACTED] Následně rozhodoval Městský soud v Praze o místní příslušnosti projednání obžaloby, který věc přidělil Obvodnímu soudu pro Prahu 1 (dále jen „OS“), kde pak bylo řízení vedeno pod sp. zn. [REDACTED] V rámci řízení se konala celkem 4 hlavní líčení a dne 11. 4. 2016 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli všichni žalobci uznáni vinnými spácháním trestných činů dle obžaloby, a byly jim uloženy tresty. Žalobci se odvolali a následně rozhodoval Městský soud v Praze. Ten dne 4. 1. 2017 vyhlásil rozsudek, č.j. [REDACTED] kterým zrušil napadený rozsudek OS Praha 1 dle § 259 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 226 písm. b) trestního řádu, a znovu rozhodl tak, že se všichni zdejší žalobci zprošťují obžaloby, neboť skutky, pro něž byli stíháni, nejsou trestným činem.
2. Ve věci tak došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo zasaženo do práv žalobců na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochrany dobrého jména, které zaručuje čl. 10 Listiny základních práv a svobod. V důsledku nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu (podání obžaloby k místně nepříslušnému soudu) vznikla žalobcům společně a nerozdílně majetková škoda v podobě nákladů vynaložených na zrušení a změnu nezákonných rozhodnutí a na nápravu úředního postupu. Žalobci byli po celou dobu právně zastupováni obhájcem Mgr. Alešem Vaňou. Žalobci se za celkem 33 úkonů právní služby a za promeškaný čas domáhali částky 119 911 Kč včetně DPH.
3. Žalobci dále požadovali odškodnění nemajetkové újmy v podobě duševních útrap, zásahu do osobnostních práv, zásahu do důstojnosti, cti, vážnosti, společenské prestiže, soukromí a dále ztížení jejich společenského uplatnění. Žalobci uvedli, že se o trestní řízení zajímaly sdělovací prostředky, přičemž žalobci byli opakovaně žádáni o vyjádření na kameru či jiné záznamové zařízení. Žalobci tak byli vystaveni dalšímu stresu v důsledku negativně laděného zájmu novinářů. Žalobci byli po celý život bezúhonnými osobami, a byli tak

i vnímání ve společnosti. Žalobci nadto byli úspěšnými podnikateli v oblasti prodeje automobilů a měli vybudovanou nezanedbatelnou společenskou prestiž, známost a vážnost. Zahájení trestního řízení nicméně vešlo v obecnou známost a negativně tak zasáhlo do života žalobců, jak ve sféře osobní a rodinné, tak i pracovní. Následky trestního řízení pak vedly k naprosté osobní, společenské a profesní likvidaci, které trvají dodnes. Každý ze žalobců tedy požadoval odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním v podobě zásahu do osobnostních práv a ztížení společenského uplatnění ve výši 200 000 Kč.

4. Žalobci A. (P. E.) a žalobkyně B. (M. E.) pak vznikla nemajetková újma na zdraví, kdy u žalobce A. došlo k výrazné progresi s navazující nutností operace a to v příčinné souvislosti s dlouhodobým stresem z trestního stíhání. U žalobkyně B. došlo v důsledku trestního stíhání k výskytu která obecně vzniká téměř výhradně jako důsledek dlouhodobějšího stresu, přičemž dle vyjádření příslušných lékařů tomu tak bylo i v případě žalobkyně B. je přitom nevléčitelná doživotní nemoc. Žalobce A. tedy požadoval zadostiučnění za nemajetkovou újmu na zdraví částku 300 000 Kč, přičemž v uvedené částce zohlednil též skutečnost, že operací srdce došlo zároveň ke snížení kvality života, kdy je žalobce A. doživotně omezen ve svých aktivitách. Žalobkyně B. za újmu na zdraví požadovala odškodnění ve výši 100 000 Kč.
5. Nadto žalobci D. (R. E.) vznikla újma také na jmění, neboť byl v důsledku trestního stíhání evidován 2 roky na úřadu práce jako nezaměstnaný žadatel o zaměstnání, neboť jej v důsledku poškození dobrého jména i přes veškerou snahu odmítal kdokoli zaměstnat. Žalobce D. proto požadoval částku 677 568 Kč coby náhradu za ušlou mzdu v důsledku zahájení trestního stíhání, kterou nepobíral. Uvedená částka byla vypočtena jako násobek průměrné měsíční mzdy stanovené Vyhláškou č. 325/2016 Sb., tedy za 24 měsíců požadoval částku $24 * 28\,232$ Kč.
6. Vzhledem k tomu, že celé trestní řízení trvalo od 5. 6. 2013 do 4. 1. 2017, tj. 3 roky a 7 měsíců, tak došlo ze strany žalované k zásahu do práva žalobců na spravedlivý a rychlý proces, který je zaručen čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tím byla žalobcům způsobena nezanedbatelná psychická i fyzická újma, za což každý z žalobců požadoval částku 51 669 Kč. K uvedené částce žalobci došli tak, že vycházeli z toho, že se částka zadostiučnění pohybuje mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč za rok, přičemž za první 2 roky náleží polovina uvedené částky. V neposlední řadě žalobci uvedli, že dne 4. 7. 2017 svůj nárok uplatnili u žalované a dne 7. 2. 2018 zaslali upomínku. Žalovaná však do dne podání žaloby na žádost žalobců nereagovala.
7. V podání ze dne 27. 5. 2019 se ve věci vyjádřila žalovaná, která učinila nesporným, že u ní žalobci dne 4. 7. 2017 uplatnili svůj nárok. K projednání žádosti žalobců došlo dne 24. 5. 2019, kdy žalovaná uzavřela, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu. Dále konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí, za něž lze s ohledem na výsledek trestního řízení považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 9. 2014. Žalovaná uvedla, že posuzované trestní řízení bylo ve vztahu k žalobcům skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, který nabyl právní moci téhož dne. Žalobci svůj nárok uplatnili u žalované dne 4. 7. 2017 a od uvedeného data se stavěla promlčecí doba po dobu 6 měsíců, následně její běh pokračoval. Žaloba byla podána dne 26. 2. 2018, tedy necelé 2 měsíc po uplynutí promlčecí lhůty ve vztahu k nemajetkové újmě žalobců. Žalovaná z uvedeného důvodu vnesla námitku promlčení ve vztahu k nárokům na odškodnění nemajetkové újmy. Nadto žalovaná uvedla, že nároky na náhradu nemajetkové újmy nejsou

důvodné. Žalobci dle žalované neuvedli takové skutečnosti, pro něž by bylo možné přistoupit k peněžité satisfakci za trestní stíhání, které navíc trvalo pouhé 2 roky a 3 měsíce, a to i přesto, že se jednalo o majetkovou trestnou činnost. Žalobci neuvedli ani konkrétní dopady, které trestní stíhání mělo. Žalovaná rovněž uvedla, že neodpovídá za medializaci trestního stíhání, neboť dochází k přerušení příčinné souvislosti mezi medializací. Ve vztahu k tvrzené nemajetkové újmě za újmu na zdraví u žalobce A. a žalobkyně B. pak žalovaná uvedla, že z lékařské zprávy vyplývá, že jejich zdravotní stav byl špatný již před zahájením trestního stíhání, přičemž zpráva pouze konstatuje, že byl žalobce vystaven stresu. V daném ohledu žalovaná poukázala na to, že byla od roku 2013 vedena kromě trestního stíhání také exekuce, a je tedy velmi pravděpodobné, že žalobce byl účastníkem nejednoho soudního řízení a rovněž povinného v exekuci. Nelze tedy předjímat příčinnou souvislost mezi zhoršením zdravotního stavu a trestním stíháním. Obdobné pak dle žalované platí rovněž u žalobkyně B., neboť z její lékařské zprávy vyplývá pouze nález, avšak nikoliv spojitost s trestním stíháním, přičemž i na žalobkyni B. je vedena exekuce. Dle žalované tedy nebyla prokázána příčinná souvislost mezi trestním stíháním a zhoršením zdravotního stavu.

8. Co se týče délky trestního řízení, tak tu žalovaná hodnotila jako přiměřenou. Nadto se dané řízení vyznačovalo vyšším stupněm skutkové i právní složitosti. Ve vztahu k nároku na obhajobu pak žalovaná uvedla, že žalobci neprokázali vznik škody, resp. nedoložili doklad o poskytnutí právních služeb, pročež byla žalovaná nucena předběžně projednat nárok ukončit s tím, že mu nebylo vyhověno. U nároku na náhradu škody v podobě ušlého zisku žalobce D. žalovaná sporovala existenci příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím, tedy trestním stíháním žalobce, a tvrzenou škodou. Dle žalované totiž nestačí k naplnění podmínky příčinné souvislosti obecná úvaha o možných následcích při připuštění možnosti vzniku škody v důsledku protiprávního jednání, nýbrž příčinná souvislost musí být postavena najisto. Není-li mezi postupem orgánu státu a dopadem do majetkové sféry vztah příčiny a následku, nemůže být nároku na náhradu škody vyhověno. Škoda tak musí být zprostředkovaným následkem protiprávního jednání, které je její hlavní příčinou, přičemž nesmí jít o příčinu vedlejší. Žalobce D. dle žalované svá tvrzení ohledně nemožnosti být zaměstnán nikterak nedoložil ani nespécifikoval, nedoložil ani své zapsání u úřadu práce v evidenci uchazečů o zaměstnání. Není tedy zřejmé, zda byl před zahájením trestního stíhání zaměstnán, popřípadě kde a jaký konkrétně mělo trestní stíhání vliv na snahu získat zaměstnání. S ohledem na absenci příčinné souvislosti a s ohledem na nedoložení vzniku škody tedy žalovaná rovněž uvedený nárok neuznala.
9. Dne 9. 12. 2019 se ve věci konalo jednání, během něhož žalobci uvedli, že vznesená námitka promlčení je nedůvodná. Žalobci dále uvedli, že dosud nedošlo k vystavení faktury za obhajobu žalobců ze strany jejich obhájce z toho důvodu, že advokát nadále poskytuje žalobcům právní služby. Navíc je mezi ním a žalobci dohoda, že odměna za obhajobu bude vyfakturována až poté, co budou právní služby ukončeny, resp. až poté, zda bude zřejmé, že nárok žalobců v dané části bude přiznán. K nároku na odškodnění za újmu na zdraví žalobce A. bylo uvedeno, že počátek promlčení připadá nejdříve na březen 2017 jako období poté, co žalobce A. podstoupil operaci. Stejně tak ve vztahu k žalobkyni B. a její újmě na zdraví bylo uvedeno, že jí bylo diagnostikováno onemocnění s doživotními trvalými následky, z čehož žalobci dovozují ztížení společenského uplatnění a překážku lepší budoucnosti. Jelikož byla zmíněná nemoc diagnostikována v dubnu 2016, tak promlčecí doba začala běžet nejpozději rok poté, tedy v dubnu 2017, pročež ani uvedený nárok promlčen není. Žalobci dále uvedli, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy.

10. Během daného jednání byli dále žalobci vyzváni dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů, a to konkrétně žalobci A. – D. byli vyzváni dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ohledně toho, v jaké výši a kterému konkrétnímu žalobci, případně zda všem společně a nerozdílně, vznikla škoda odpovídající nákladům na obhajobu ve výši 119 911 Kč, přičemž žalobci byli též vyzváni k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ohledně snížení majetku žalobců v souvislosti s jejich obhajobou. Dále byl žalobce D. (R. E.) vyzván dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k nároku na náhradu škody ve výši 677 568 Kč, a sice kdo konkrétně, kdy a z jakého důvodu jej nechtěl zaměstnat a k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k žalované výši škody. Žalobci A) a B) (P. E. a M. E.) byli dále vyzváni dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k jejich žalobním nárokům na odškodnění za nemajetkovou újmu na zdraví způsobenou trestním stíháním, zejména ve vztahu k příčinné souvislosti mezi nezákonným trestním stíháním a tvrzenou újmou na zdraví.
11. V podání ze dne 3. 2. 2020 žalobci v návaznosti na výzvu soudu uvedli, že nároky žalobců A. a B. na odškodnění újmy na zdraví nepochybně nejsou promlčeny, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, dle něhož je třeba při úvaze o tom, kdy se poškozený dozví o škodě spočívající ve ztížení společenského uplatnění, třeba zaměřit pozornost nikoliv na abstraktní ustálení zdravotního stavu, ale na to, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil natolik, aby bylo možné poprvé konkrétně hodnotit ztížení společenského uplatnění. Žalobce A. dále zopakoval, že jeho zdravotní stav se ustálil nejdříve v březnu roku 2017, žalobkyně B. pak uvedla, že její zdravotní stav se ustálil rovněž nejdříve v dubnu 2017, kdy tak počala běžet promlčecí lhůta k uvedeným nárokům. Promlčecí lhůta nároku na odškodnění ztížení společenského uplatnění je přitom tříletá.

Skutková zjištění:

12. Ze shodných tvrzení stran, stejně jako z některých listinných důkazů (tj. žádost žalobců ze dne 3. 7. 2017 s podacím razítkem žalované značícím její doručení dne 4. 7. 2017, a stanovisko žalované ze dne 24. 5. 2019) soud zjistil a má za prokázané, že žalobci se dne 4. 7. 2017 obrátili na žalovanou s žádostí o odškodnění nemajetkové újmy ve výši a z důvodů uvedených v žalobě. Ze zmíněného stanoviska žalované soud dále zjistil, že žádosti žalobců vyhověno nebylo. Soud tedy konstatuje, že žalobci splnili podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či přiměřeného zadostiučinění způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ustanovením § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
13. Mezi stranami bylo výslovně nesporné, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobců bylo vydáno dne 26. 9. 2014, dne 18. 2. 2015 byla státním zastupitelstvím podána příslušná obžaloba, dne 11. 4. 2016 byl vydán prvoinstanční rozsudek, který uznal žalobce vinnými a dne 4. 1. 2017 byl vydán rozsudek odvolacího soudu, který žalobce zprostil obžaloby v plném rozsahu, a to dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek, pro nějž byli trestně stíháni, není trestným činem. Dle doložky vyznačené na rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017 nabyl zprošťující rozsudek právní moci 4. 1. 2017. Uvedené skutečnosti též vyplynuly z provedení dokazování listinami (*srov. usnesení Policie ČR ze dne 5. 6. 2013, záznam o zahájení úkonu trestního řízení ve věci zdejších žalobců, záznam o zahájení úkonu*

restního řízení ze dne 21. 7. 2014 ve věci žalobců P. E. a M. E. záznam o spojení věci ze dne 22. 4. 2014, usnesení policie ze dne 26. 9. 2014 o zahájení trestního stíhání zdejších žalobců pro podezření ze spáchání trestného činu poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a) odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, obžaloba zdejších žalobců doručená Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 21. 5. 2015).

14. Z propouštění zprávy Institutu klinické a experimentální medicíny, znějící na žalobce ze dne 4. 3. 2016, soud zjistil, že žalobce byl přijat dne 2. 3. 2016, byl po dobu 10 let léčen pro [REDAKCE] 5 let je v evidenci [REDAKCE] konstatována progrese, přichází s tím, že půl roku při větší námaze udává pálení na hrudi, je v dlouhodobém stresu, soudí se, je velmi spavý a unavený; dle zprávy byl žalobce přijat k provedení vyšetření před zvažovaným výkonem na [REDAKCE]
15. Soud dospěl na základě provedeného dokazování k závěru o skutkovém stavu, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními.
16. Z dalších provedených důkazů (tj. protokol o veřejném zasedání OS pro Prahu 9 ze dne 16. 4. 2015, lékařská zpráva vystavená [REDAKCE] znějící na žalobkyni ze dne 5. 4. 2016 a ze dne 19. 4. 2016, ambulantní lékařská zpráva Institutu klinické a experimentální medicíny ze dne 29. 1. 2016, znějící na žalobce, zpráva o vyšetření žalobce ze dne 2. 2. 2016, lékařská zpráva znějící na žalobce ze dne 2. 12. 2019) soud nezjistil pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti, zejména s ohledem na promlčení nároku na odškodnění nemajetkové újmy, protože se těmito důkazy soud v rozsudku pro nadbytečnost nezabýval. Soud dále pro nadbytečnost a z důvodu hospodárnosti neprováděl další navržené důkazní prostředky (tj. účastnický výslech žalobců, trestní spis ani další listiny navržené žalobci, zejména protokoly ze soudních jednání či jiných úkonů orgánů činných v trestním řízení, záznamy z jednání s klientem, lékařské zprávy, novinový článek o sklerodermii).

Právní úprava:

17. Soud posuzoval danou věc ve světle následujících zákonných ustanovení.
18. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
19. Podle § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
20. Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
21. Dle § 8 odst. 1 zákona platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocně

rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

22. Podle § 15 odst. 1 zákona přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle § 15 odst. 2 zákona domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
23. Podle § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem.
24. Podle § 31 odst. 1 a 3 zákona náhrada škody zahrnuje náhradu takových nákladů řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu, přičemž náklady na zastoupení jsou součástí nákladů řízení a zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování; výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (tj. vyhláška č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*), dále jen „advokátní tarif“ nebo „AT“).
25. Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Právní posouzení dané věci:

26. Jak uvedeno shora, (i) všichni žalobci se společně a nerozdílně domáhali zaplacení částky 119 911 Kč coby náhrady škody odpovídající nákladům na obhajobu; (ii) každý z žalobců se domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou zásahy do svých práv (cti, vážnosti, soukromí, společenské prestiže a zásah ho osobnostních práv) v důsledku trestního stíhání ve výši 200 000 Kč; (iii) každý z žalobců se domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení ve výši 51 669 Kč; (iv) žalobce D. se domáhal náhrady ušlé mzdy ve výši 677 568 Kč; (v) žalobce A. se domáhal zadostiučinění za újmu na zdraví způsobenou nezákonným vedením trestního stíhání ve výši 300 000 Kč; (vi) a žalobkyně B. se domáhala zadostiučinění za újmu na zdraví způsobenou nezákonným vedením trestního stíhání ve výši 100 000 Kč.
27. Soud se tedy nejprve zabýval důvodností uplatněných nároků především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobce na náhradu škody či nemajetkové újmy.
28. Jak plyne ze shora uvedeného, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 zákona). Stát přitom za újmu způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 zákona) a za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí či došlo

k nesprávnému úřednímu postupu; (ii) poškozenému vznikla újma (nemajetková či majetková - škoda); a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011).

29. Soud v obecné rovině konstatuje, že nárok na náhradu újmy způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, se posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003). Jiné, než odsuzující rozhodnutí je totiž v zásadě rozhodnutím, které ve svých důsledcích ruší účinky zahájeného trestního stíhání a má tak stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona.
30. Jak uvedeno shora, stát stíhá objektivní odpovědnost. Z toho plyne, že vznik nároku na náhradu újmy není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody (či jiné újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona). Rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonnosti) zahájení a vedení trestního stíhání je tudíž pozdější výsledek trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2614/2003 ze dne 9. 12. 2004).
31. **Vzhledem k výsledku předmětného trestního řízení soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul spočívající v nezákonném rozhodnutí (tj. nezákonném trestním stíhání),** neboť žalobci byli obžaloby zproštěni dle § 226 písm. b) tr. řádu. Existence odpovědnostního titulu ostatně ani nebyla mezi stranami sporná.

(i) K náhradě škody odpovídající nákladům na obhajobu

32. Žalobci se společně a nerozdílně domáhali zaplacení částky 119 911 Kč coby náhrady škody odpovídající nákladům na obhajobu v trestním řízení.
33. Zákon (č. 82/1998 Sb.) blíže nedefinuje pojem škody ani v obecné rovině neupravuje rozsah její náhrady. V této otázce je tudíž třeba vycházet ze zákona č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění (dále jen „o. z.“). Dle § 2951 odst. 1 o. z. se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu; není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Dle § 2952 o. z. pak platí, že se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu. Škodou je přitom míněna majetková újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu), je objektivně vyjádřitelná v penězích a je tudíž tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především peněz. Skutečnou škodou se rozumí majetková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí. Ušlý zisk představuje ušlý majetkový prospěch spočívající v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nenastala škodná událost - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. např.

usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004 ze dne 18. 8. 2005 či sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 ze dne 4. 11. 2004).

34. Žalobci požadovali náhradu škody za celkem 33 úkonů právní služby, které jejich advokát vykonal v rámci předmětného trestního stíhání a dále náhradu za jeho promeškaný čas. Žalobci zároveň uvedli, že jim advokát dosud nevystavil fakturu, neboť jednak právní poradenství pokračuje, a jednak očekává, zda bude nárok přiznán. Jelikož soud neměl za prokázáný vznik škody (tj. buď prokazatelná existence dluhu vůči advokátovi či snížení majetku žalobců či některého z nich), tak všechny žalobce vyzval k doplnění tvrzení a důkazních návrhů (srov. bod 10 shora). Dle soudu přitom není k prokázání škody dostatečně prokázání skutečného provedení úkonů právní služby, pokud nebyly uhrazeny či nebyla vystavena faktura, příp. není jinak prokázáno, že by obhájce po žalobcích svou odměnu požadoval. Žalobci však žádná další tvrzení ani důkazní návrhy nedoplňli, přestože byli poučeni o možných následcích nesplnění výzvy soudu dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř..
35. **S ohledem na uvedené tedy soudu nezbylo než uzavřít, že žalobci nedostáli své primární povinnosti tvrdit rozhodné skutečnosti v řízení a navrhopvat důkazy k jejich prokázání, a to ani poté, co k tomu byli soudem vyzváni dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř..** Soud tedy nemá za prokázané, že by jim vznikla škoda v podobě nákladů na obhajobu. Žalobci tudíž v daném rozsahu neunesli břemeno tvrzení ani břemeno důkazní a soudu proto nezbylo než žalobu v daném rozsahu (tj. 119 911 Kč) zamítnout (srov. výrok I.).
- (ii) *K nemajetkové újmě*
36. Žalobci namítali, že státní zástupce se dopustil nesprávného úředního postupu, když podal obžalobu k místně nepřislušnému soudu, pročez muselo být rozhodováno o místní příslušnosti. To vedlo k průtahů v řádech několika měsíců. Dále žalobci namítali nepřiměřenou délku trestního řízení. Žalobci tak požadovali zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou zmíněným nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřené délky trestního řízení a dále odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním.
37. Soud nejprve posuzoval námitku promlčení tvrzených nároků žalobců z titulu nemajetkové újmy, kterou vznesla žalovaná, neboť uplatní-li odpovědný subjekt v občanském soudním řízení důvodně námitku promlčení, velí zásada hospodárnosti řízení, aby soud nejprve posoudil, zda je námitka důvodná, a pokud tomu tak je, aby žalobu zamítl, aniž bude najisto postavena otázka splnění podmínek odpovědnosti za újmu či prokázána její výše.
38. Podle § 32 odst. 3 zákona platí, že nárok na náhradu nemajetkové újmy se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k nesprávnému úřednímu postupu došlo. Dle ust. § 35 odst. 1 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.
39. Z uvedených ustanovení plyne, že nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu se promlčuje ve zcela speciálně konstruované promlčecí době. Počátek běhu šestiměsíční subjektivní promlčecí doby se odvíjí od vědomosti poškozeného (tj. zde

žalobci), že došlo k nemajetkové újmě, tedy kdy se dozvěděli, že v jejich poměrech nastaly nepříznivé důsledky. Objektivní desetiletá doba pak počíná běžet od okamžiku této okolnosti (právní skutečnosti), která je coby nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup pro vznik újmy vyvolávajícím činitelem.

40. Z provedeného dokazování vyplynulo, že proti žalobcům bylo vedeno trestní stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, který nabyl právní moci 4. 1. 2017. Z uvedeného je patrné, že trestní stíhání žalobců pravomocně skončilo dne 4. 1. 2017, kdy se tak nejpozději dozvěděli o tvrzené nemajetkové újmě způsobené nezákonným vedením trestního stíhání i nepřiměřenou délkou trestního stíhání, resp. průtahy. Od uvedeného dne tak zároveň počala běžet zákonná 6 měsíční promlčecí lhůta, jejíž poslední den připadal na 4. 7. 2017. V tentýž den žalobci (včas) uplatnili svůj nárok u žalované, kdy tak zároveň došlo ke stavení promlčecí doby po dobu předběžného projednání nároku u žalované, to však nejdéle na 6 měsíců, tj. do 4. 1. 2018 (čtvrtek). Jelikož žalobci svůj nárok uplatnili poslední den promlčecí lhůty, došlo sice k jejímu stavení na dobu 6 měsíců, avšak po uplynutí lhůty k projednání nároku u žalované, zároveň uplynula zákonná promlčecí lhůta, jejíž konec tak připadá na 4. 1. 2018.
41. V daném ohledu je přitom nerozhodné, že žalovaná předběžný nárok žalobců projednala až stanoviskem ze dne 24. 5. 2019, tedy až po uplynutí 6 měsíční lhůty, neboť promlčecí doba neběžela pouze maximálně po dobu 6 měsíců od uplatnění nároku.
42. **S přihlédnutím k uvedenému je zřejmé, že žaloba podaná u zdejšího soudu dne 26. 2. 2018 byla podána opožděně, resp. až po marném uplynutí zákonem stanovené promlčecí lhůty.**
43. Jelikož žalobci tvrdili, že námitka promlčení byla žalovanou vznesená v rozporu s dobrými mravy, soud se dále zabýval tím, zda jsou dány okolnosti, pro něž by výkon práva žalované představovaný vznesením námítky promlčení bylo na místě shledat nemravným.
44. Soud nejprve uvádí, že žalovaná v civilním řízení není v pozici vrchnostenské, a je tak jejím právem, jako jakéhokoliv jiného účastníka civilního řízení, se vznesenému žalobnímu návrhu bránit, a to včetně námítky promlčení. Zákon (č. 82/1998 Sb.) je ve vztahu k občanskému zákoníku ve vztahu speciality, jenž se nepromítá jen do odlišné úpravy promlčecích lhůt, ale také (v neprospěch žalované) ve stanovení přísné objektivní odpovědnosti žalované bez možnosti liberace. Soud tedy považuje speciální právní úpravu zákona za vyváženou. Jakkoliv lze zákonem stanovenou subjektivní promlčecí lhůtu v délce 6 měsíců považovat za relativně krátkou, nelze pominout skutečnost, že dané ustanovení (tj. § 32 odst. 3 zákona) obstálo v testu ústavnosti, když Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. IV. ÚS 1615/12 ze dne 9. 7. 2012 dospěl k závěru, že: „[...] ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. je ústavně konformní, neboť nezakládá nerovnost mezi jednotlivými poškozenými, bezdůvodně nepřivileguje stát a není projevem svévole zákonodárce, protože odchýlnou úpravu otázky promlčení dovoluje specifický charakter uplatňovaného nároku, přičemž stanovená promlčecí lhůta poskytuje dostatečný časový prostor k jeho uplatnění“ (zvýraznění doplněno). Dále např. v nálezů sp. zn. I. ÚS 1532/16 Ústavní soud potvrdil, že: „[.] de sice ve srovnání s jinými promlčecími lhůtami o lhůtu neobvykle krátkou, nikoliv však protiústavní. [...] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas

neuplatnil [...]. Vždy je nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu“ (zvýraznění doplněno).

45. Obdobný závěr plyne rovněž např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3825/2011 ze dne 17. 10. 2012: „*Nejvyšší soud opakovaně dovodil, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 59/2004, a též v časopise Právní rozhledy č. 12/2002; a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 12. 2002, sp. zn. 21 Cdo 486/2002; ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99; ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 33 Cdo 1864/2000; ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. 25 Cdo 484/99; ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/1999)*“ (zvýraznění doplněno).
46. **Námitka promlčení tedy dle soudu může být v rozporu s dobrými mravy pouze ve zcela výjimečných případech, kdy je opodstatněné prolomit právní jistotu účastníků.**
47. Při posuzování okolností, resp. tvrzení žalobce ve vztahu k nemravnosti vznesené námitky promlčení, soud vycházel z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, a to např. z rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 27 Cdo 2826/2017, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že úsudek soudu ohledně nemravnosti námitky promlčení musí být podložen přesvědčivými skutkovými zjištěními, a že „*[T]yto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odeprání práva uplatnit námitku promlčení*“ (zvýraznění doplněno).
48. **Dle soudu však v dané věci nejsou dány žádné natolik výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly či ospravedlňovaly závěr o nemravnosti vznesené námitky promlčení.**
49. Z žádného tvrzení žalobců totiž neplyne, že by se žalovaná dopustila jednání, které by znemožnilo žalobcům podat žalobu včas či že by jinak zneužila běhu promlčecí doby v neprospěch žalobců. Žalobci ani neuvedli, že by mu v uvedeném jednání bránila kupříkladu vyšší moc nebo jiná závažná okolnost, v důsledku které by objektivně nemohli svá práva uplatňovat.
50. Jelikož tedy žalobci netvrdili ani neprokázali, že by byly dány závažné okolnosti mající za následek nemravnost uplatněné námitky, soudu nezbylo než námitce promlčení vznesené žalovanou vyhovět. **Z uvedeného důvodu soud uzavřel, že všechny nároky žalobců na nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu jsou promlčeny. Žalobcům tudíž nelze nároky přiznat, i kdyby jinak byly shledány po právu.**
51. S ohledem na uvedené se soud již nezabýval dalšími skutečnostmi (zejména vznik a rozsah nemajetkové újmy žalobců ani dalšími podmínkami pro vznik odpovědnosti žalované) ani v daném ohledu neprováděl další dokazování, neboť by to nemělo žádný praktický dopad a odporovalo by to zásadě hospodárnosti řízení. Soud tedy žalobu v daném rozsahu bez dalšího zamítl, aniž učinil další skutková zjištění. Konkrétně se jedná o (i) nárok každého

z žalobců na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou zásahy práv v důsledku trestního stíhání ve výši 200 000 Kč (srov. výrok II.); (ii) nárok každého z žalobců na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení ve výši 51 669 Kč (srov. výrok III.); (iii) nárok žalobce A. na zadostiučinění za újmu na zdraví ve výši 300 000 Kč (srov. výrok V.); a (iv) nárok žalobkyně B. na zadostiučinění za újmu na zdraví ve výši 100 000 Kč (srov. výrok VI.).

52. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že i kdyby nárok žalobce A. a žalobkyně B. na odškodnění újmy na zdraví, resp. ztížení společenského uplatnění, promlčeny nebyly, tedy pokud by se promlčovaly ve tříleté promlčecí lhůtě, jak tvrdili žalobci, nemělo by to na závěr soudu o zamítnutí nároku žádný dopad. Důvodem je skutečnost, že dle soudu nebyla prokázána příčinná souvislost mezi tvrzenou újmou na zdraví a nezákonným rozhodnutím (resp. trestním stíháním).
53. Žalobci tvrdili, že je u nich dáno ztížení společenského uplatnění kvůli onemocnění, a to v důsledku trestního stíhání. Jelikož však v daném ohledu neuváděli dostatečná tvrzení ohledně vzniku jejich onemocnění a souvislosti s trestním stíháním, ani nenavrhovali důkazy, tak byli soudem vyzváni dle § 118a o.s.ř. (srov. bod 10 shora). Žalobci však ani na základě této výzvy nedoplňovali svá tvrzení ani důkazní návrhy k prokázání okolností jejich onemocnění, resp. ztížení společenského uplatnění, a k prokázání příčinné souvislosti s trestním stíháním. Naopak z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce se léčil se srdcem již od roku 2006, tedy několik let před zahájením trestního stíhání.
54. S ohledem na uvedené soud uzavřel, že žalobce A. a žalobkyně B. nedostáli své primární povinnosti tvrdit rozhodné skutečnosti v řízení a navrhopvat důkazy k jejich prokázání, a to ani poté, co k tomu byli soudem vyzváni dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř.. Soud tedy nemá za prokázané, že by byla dána příčinná souvislost mezi tvrzeným ztížením společenského uplatnění (které samo o sobě rovněž nebylo prokázáno), resp. újmou na zdraví a trestním stíháním. Žalobci A. a B. tedy v daném rozsahu neunesli břemeno tvrzení a břemeno důkazní. I kdyby tedy nároky promlčeny nebyly, soud by žalobu v daném rozsahu (tj. co do částky 300 000 Kč a 100 000 Kč) zamítl. S ohledem na shora uvedený závěr se soud pro nadbytečnost nezabýval existencí, rozsahem a dalšími okolnostmi tvrzené újmy na zdraví (srov. výroky V. a VI.).

(iii) *K náhradě škody odpovídající ušlému výdělku žalobce D.*

55. Žalobce D. požadoval náhradu škody v podobě ušlého výdělku, neboť kvůli trestnímu stíhání jej nikdo nechtěl zaměstnat, a musel tak být veden v evidenci na úřadu práce.
56. Jelikož žalobce D. soudu nepředložil dostatečně konkrétní tvrzení ani důkazní návrhy ohledně tvrzené ušlé mzdy a toho, že musel být evidován u úřadu práce a že jej nikdo nechtěl zaměstnat v důsledku trestního stíhání, tak jej soud vyzval k doplnění tvrzení a důkazních návrhů (srov. bod 10 shora). Žalobce D. však žádná další tvrzení ani důkazní návrhy nedoplnil, přestože byl poučen o možných následcích nesplnění výzvy soudu dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř..
57. Soud tedy nemá za prokázané, že by žalobce byl nezaměstnaný, protože jej nikdo kvůli trestnímu stíhání nechtěl zaměstnat, a že mu tak ušla mzda v žalované výši. Žalobce D. tedy v daném rozsahu neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Soudu proto nezbylo než žalobu v daném rozsahu (tj. 677 568 Kč) zamítnout bez dalšího (srov. výrok IV.).

K nákladům řízení:

58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 900 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů řízení uplatněných v souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., dle které účastníkovi řízení, jenž nebyl zastoupen zástupcem podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a nedoložil výši hotových výdajů, náleží částka 300 Kč za každý úkon, v daném případě byly vykonány 3 úkony, a to vyjádření k žalobě, účast na jednání soudu a související příprava, dle § 2 odst. 3 uvedené vyhlášky (srov. výrok VII.).

Ke lhůtě k plnění:

59. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ke stanovení lhůty delší nebo plnění ve splátkách soud neshledal důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li žalobci povinnosti uložené jim tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 31. března 2021

JUDr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M. v.r.
soudkyně

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stíbrala a soudců JUDr. Miroslava Stoklasy a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobců
A. P. E. [redacted]
bytem v [redacted]
B. M. E. [redacted]
bytem jako žalobce A.
C. M. E. [redacted]
bytem jako žalobce A.
D. R. E. [redacted]
bytem jako žalobce A.

proti
žalované **České republice - Ministerstvu spravedlnosti**
sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16

o **1 449 148 Kč**

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 12 C 40/2018-388 z 31. března 2021,

takto:

- I. Odvolání žalobců **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobci prostřednictvím zástupce napadli včasným odvoláním zamítavý rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu přičemž odkázali jen na zákonné důvody - § 205 odst. 2 písm. d), e), g) o. s. ř. Zástupce současně oznámil skončení zastupování.

Soud I. stupně žalobce usnesením z 23. srpna 2021 vyzval k odstranění vad odvolání, především uvedení odvolacích důvodů (s tím, že pouhý odkaz na zákonná ustanovení není dostačující) a poučil je, že jinak může být odvolání odmítnuto. Žalobci na usnesení nijak nereagovali.

Odvolací soud shledal, že odvolání neobsahuje náležitosti uvedené v § 205 odst. 2 ani v § 205b zákona č. 99/63 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), konkrétně uvedení způsobilého odvolacího důvodu. Jde o vadu, která brání věcnému přezkumu odvolání a nebyla odstraněna ani přes výzvu a poučení o následcích.

Proto odvolací soud dle § 43 odst. 2 o. s. ř. odvolání odmítl, aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Fousková

Žádné náklady žalované v odvolacím řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 3. listopadu 2021

JUDr. Zdeněk Stíbral v. r.
předseda senátu